

Αγαπητέ μου Συμεών,

Πολλές φορές θυμάμαι όλους στο σπίτι και ζω μαζί Σας με το νου και την καρδιά. Όμως προχθές, που ήταν η γιορτή Σου, σκέφτηκα πιο πολύ εσένα και ήθελα να σου γράψω δυο-τρία λόγια και για να σου ευχηθώ μα και για να σου πω μερικές κουβέντες. Μια όμως ξαφνική δουλειά δεν μου το επέτρεψε και τώρα σε θυμήθηκα και πάλιν μόλις άκουσα το τραγούδι που έχει τα λόγια "Δεν πάω σπίτι μου απόψε....". Ήσουνα τότε ένα μικρό-μικρούτσικο μωρουδάκι και φέλιζες έτσι μισοπαρεφθαρμένα τούτο το σκοπό σαν κατηγορίζαμε τις βουνοπλαγιές του Τροόδου επιστρέφοντας από κάποια εκδρομούλα. Αν ήξερες πόσες φορές επανέλαβα τούτα τ' λόγια σε κάποιες γνώριμες βουνοκορφές τους τελευταίους μήνες. Και όλα τα παιδιά που είμαστε μαζί τα έχουν συνδέσει με τον τόσο άγνωστο μα και τόσο γνώριμο μικρό Συμεών. Τι όμορφος στ' αλήθεια σύνδεσμος. Και τι ακατάλυτος. "Δεν πάω σπίτι μου "κι" απόψε" γιατί ένα ξεφάντωμα συνεχίζουμε από τόσο τώρα καιρό και στην ατέλειωτη βραδιά του αγώνα μας ονειρευόμαστε την χρυσή αυγή που θα ροδίσει ένα ποθητό "πρωινό".

Τότε είναι που θα πάτε αφέντες στα σπίτια και στα χωράφια μας και στις δουλειές μας και οι ελπίδες και τα ιδανικά του. Πλάσαμε δυνατά μέσα μας κάποια τέτοια όνειρα και ζήσαμε με την ελπίδα για μια πραγματοποίηση των και χαιρόμαστε τώρα γιατί μια όμορφη μοίρα μας έταξε στρατιώτες για τη νίκη των.

Το ξέρω πως ο δρόμος είναι δύσκολος μα είμαστε κι εμείς ακούραστοι. Δεν σου λέω, είναι στιγμές που νοιώθουμε κάποιο κλονισμό. Άνθρωποι είμαστε όλοι, έχουμε τις αδυναμίες μας, σωματικές και ψυχικές. Όμως πιο πάνω από κάθε αδυναμία στέκεται η δύναμη της ΠΙΣΤΗΣ.

Αυτή δίνει παλμό στην πνοή μας και μετατρέπει σε γίγαντα τ' αδύναμο κορμί που σκοπό του έταξε στην πάλη να μη λυγίσει. Μόνο σαν νοιώθεις μέσα σου να καίει η φλόγα τούτης της ΠΙΣΤΗΣ νοιώθεις κάτι το ανάλαφρο να σε γεμίζει και παίρνεις φτερά στα πόδια και στο νου για κάποια πετάγματα. Ίσως να σου φανεί κάπως παράξενο γιατί σου γράφω συνέχεια για τα ίδια πράγματα. Δεν το κάμνω μόνο γιατί τούτα και μόνο έγιναν η ζωή και το βίωμά μας. Γράφοντας σ' ένα παιδί σαν εσένα δεν μπορώ να σκεφθώ τίποτε διαφορετικό. Όχι πως δεν μ' ενδιαφέρει κι η ζωή. Θυμάμαι πουμίλαγες κάποτε - πριν αρκετό καιρό - μ' ένα συμμαθητή σου. Τον ρωτούσα για τους συμμαθητές Σου και μου αράδιασε όχι μόνο το δικό Σου όνομα μα και δυο άλλων συγγενών μας. Πόσο παράξενα αντήχησαν στ' αυτιά μου, θυμάμαι, τούτα τα ονόματα. Κι όμως καμιά συγκίνηση δεν έπρεπε να ζωγραφιστεί στο πρόσωπό μου, καμιά γκριμάτσα, καμιά περιττή ερώτηση. Δεν έπρεπε με κανένα τρόπο να εγείρω

υπόνοιες γύρω από την ταυτότητά μου κι έτσι ως ένα σημείο ήμουν υποχρεωμένος να αρνηθώ ... και πως Σας ήξερα. Είμαστε αναγκασμένοι να κάνουμε πέτρα την καρδιά για να σταθούμε άξιοι του χρέους μας. Δοκίμασα πιο έντονο τον πειρασμό όταν περαστικός για λίγες μέρες από το χωριό ήμουν υποχρεωμένος να μην πάω να δω τους δικούς μου. Ήταν βέβαιο πως κάποτε θα τους ρωτούσαν αν με είδαν και έπρεπε να λεν "όχι" και να μπορούν να ορκιστούν γι' αυτό. Μα έτσι θα είναι και πιο έντονη η χαρά όταν βρεθούμε τη μέρα της ΝΙΚΗΣ. Αν είμαστε στη ζωή θα χαρούμε και θα γιορτάσουμε όλοι μαζί. Αν όμως η επιταγή της Πατρίδας μας φυλάξει μια άλλη μοίρα τότε θ' αγάλλεται η ψυχή μας απ' τα ουράνια σαν συντροφιαστά με τ' άλλα αδέρφια στο μεγάλο γιορτασμό θα πανηγυρίζουμε.

Τούτα τα λόγια μούρχονται στο νου τούτη την ώρα που κουβέντα κάνω μαζί Σου από μακριά αγαπητέ μου Συμεών. Είμαι βέβαιος πως θα νοιώσεις και συ μια συγκινητική ανατριχίλα να σε κυριεύει, απaráλλαχτα όπως με κυριεύει και μένα. Βέβαια εσύ δεν μπορείς να μου απαντήσεις. Όμως τη συντυχιά Σου τη ξέρω. Στα μάτια του μικρού Συμεών ξεπετιέται μια τολμηρότητα εκφράσεως. Πάρε τούτη την τολμηρότητα και με το ευγενικό πείσμα, που χαρακτηρίζει την ασχημάτιστη τώρα προσωπικότητά Σου συγκέρασε την ώστε να γενιέται πάντα μέσα Σου η ΠΙΣΤΗ εκείνη που πλάθει τα ευγενικά και τα ωραία και να φωλιάζει ακατάλυτη η εμμονή για την πραγματοποίησή των. Τούτη την ευχή σου στέλλω για τη γιορτή Σου μαζί με τους ολόθερμους μου χαιρετισμούς για όλους τους δικούς μας. Τα σέβη μου στους γονείς Σου και πολλά πολλά φιλιά στον Αντρίκκο.

Με αγάπη
Κυριάκος

Φεβρουάριος 1958

Αγαπητέ μου Σουβών,

Πολλές φορές θυμάμαι όθους ολόσπιτε
και ήω μαζί σας με τό τον και την καρδιά. Όμως
προχθές, που ήταν ή γιορτή Εορ, σκέφτηκα πτω ποτό είναι
και ήθελα να σου γράψω δυό-τρία λόγια και να να
σας ήχηθώ με και να να σας από μερικές μουβίτες.
Μία όρως λαφρινή δουχιά δίν μου τό έπείγεται και
τώρα σε θυμίζω και πάγω μόνη άνοσα τό
χαραυδι σου έχει τό χίρα "δίν πώ σπιτε μου
άπογε...". Ησους τότε ένα μικρό-μικρόντομο
μυροδάμ και γέχτες έτοι μουπαρεθωρημένα
τότε τό σποτό σαν καινεφίφαμε τις βουνοπαχίες
των Τερόδου εισαφίφουλας από κήποια εισδομοδα.
Ην ήλεφ ποίος φορές είπατέ φάτε τότα τό φορία
σε κήποια γνήριμα βουνοκοφές τις γερωμίους,
μήνες. Και ότα τό παιδιά σου ήμασε μαζί τό
έχουν συνδού ~~από το χίρα~~ με τον τόσο
άγνωστο με και τόσο γνήριμο μικρό Σουβών.
Τι όμορφος σε άχ ήθελα ονδρομοδ. Και τι άκατάχτος.
"Δίν πώ σπιτε μου "κι'άπογε..." γιατί ένα
εφάντωμα συνετίφουμε από τόσο νύρα καιρό
και όλην άξέχιωγη βραδνά του άγίνα μας
ένερωμάσε τήε χενση αύγή σου δέ ροδίση
ένα ποθτό "πρωτό".

Τότε είναι σου θέ πάμε άφίντες δία σπιτε
και δέ χωράφια μας και ολις δουχίες μας και

Παράθετο μαζί σου γράφω ονίδια μαζί τα
 ίδια πράγματα. Δεί το κείμενο μόνο μαζί
 τουτα και μόνο έχουν η ζωή και το βίωμα
 μας. Γράφοντας ο ένα παύει σαν ζώον
 διμ μορφή να σκεφτώ τίποτε διαφορετικό.
 Όχι οτι δει με ενδιαφέρει με η ζωή. Ουμάρη
 που μιλάει κάποτε - πριν άρκειο καρδ - με ένα
 συμπληρωτή σου. Τον ρωτούσα για τους συμπληρωμα
 του και μου άρδιασαν ότι μόνο το δικό σου ^{όνωμα}
 και δύο άλλων συγγενών μας. Τόσο παράξενα
 αντήχησαν σε αδελφά μου, Ουμάρη, τουτα τα
 όνοματα. Κι όμως καρδιά συμπληρωτή διμ
 έγραψε τα με γραφωτή σε υπόσωση μου, καρδιά
 γρηγοράδα, καρδιά σφιχτή φύση. Διμ
 έγραψε με κενά τόσο να έγραψω ύποσωση
 ήρω από τη ταυτότητα μου κι έτσι να ένα
 κενό ήμουν υποχρεωμένο να άρκειω ... και
 τους έαί ήξερα. Είμαστε αναγκασμένοι
 να κάρουμε τίποτα την καρδιά με να δε
 σουμε άρκει του χρέους μας. Δουμάσα του
 ήρω του συμπληρωτή όταν συμπληρωτή για,
 αίμα ήρω από το χωριό ήμουν υποχρεωμένο να
 με πάλι να δω τους δικούς μου. Ήταν βίωμα
 τους κάρει θα τους ρωτούσαν αν με έβαν
 και έγραψε να λην "όχι" και να μπορούν να
 όρκισουν σε αυτό. Μα έτσι θα είναι και

τότε θα αλίσουμε δώσε το δίχτυ με σαν' ελπίδες.
ροι άνδρωτες να στω κινώ μαζί.

• Πρέπει να γίνω αφ' μου ευχαρην, πως δίν' εσάρχει
μεγαλύτερη χαρά από εκείνη που αισθάνεται να
σαν βγέπει να μετατρέπονται σε πραγματικότητα
να όνειρα και οι ελπίδες και οι δεισιμασίες.

Πλάσαμε δυνατά μέσα μας κάποια ζέση
όνειρα και φίσαμε με την ελπίδα με μία
πραγματοποίηση των και κυριότατα είναι
μαζί μια όμορφη μορφή μας έταξε στρατι-
ώτες με τη νίκη των.

Το δίχτυ σου ο δρόμος είναι διόμορφο με
εξήραση με ελπίες ανούραλοι. Δίν' σου
ζωή, είναι δεισιμασίες που νοιώθουμε κενό
εχονομίο. Άνθρωποι εξήρασε όλοι, έχουμε τις
αδυναμίες μας, σωματικές και ψυχικές.

Όπως από πάνω από κείνη αδυναμία δέμεται
η δύναμη της ΠΙΣΤΗΣ

Αιτή τη δίνω παρτίδα στην πνοή μας και μετατρέ-
πει σε ήρωα 2' αδύναμο κορμί σου σκοπό
τον έταξε στην μάχη να μη ηττηθεί.

Μόνο σαν νοιώθεις μέσα σου να κείν' η βόμβα
των ημών της ΠΙΣΤΗΣ νοιώθεις κείν' το ανά-
λαφο να σ' κερφίει και πέρνει φτερά
σε πόδια και σε νού για να ποιε-
πέρα μαζα. Όπως να σου φανεί κείν'

αὐτὸ ἐν τῷ ἡ παρα ὄταν ἐπιδόξω εἰ μὴ αὐτὸς
νικῆτε. ἴδω ἔμελλε εἰς τὴν αὐτὴν παροῦσα καὶ αὐτὴ
μορτάσονται ὄχι μαζύ. Ἄν ὄμως ἡ ἐπιλαβὴ τῆς
παρτίδας μᾶς φησὶ ~~καὶ ἄλλου~~ ^{καὶ ἄλλου} μοῖρα τότε
θ' ἀφ' ἑλθέται ἡ ψυχὴ μαζὺ αὐτῶν τὰ οὐράνια
~~καὶ~~ σάνουν προφασί με εἰ ἄλλα ἀδιεφία εἰς
μυάχο μορτασιό αὐτὴν ἀνυψοῦμε.

Ταῦτα εἰς λόγῳ μὲν ἔχοντα εἰς τοῦ τῶν
αὐτῶν ἔρα τῶν κούβητα καὶ μαζὺ σου ἀσπ
μαρτυρῶ ἀγαθὴν τὴν ἐπιείκην. Εἶμαι βίβαιο
πῶς αὐτὸ νοῦν καὶ οὐ μὴ συζητητικὴ ἀναφι-
χίλα καὶ οὐ κωλύει, ἀποκράτα εἰς με
κρυφίη καὶ μέγα. Βίβαιο εἰς εἰς μορτασι
καὶ μὴ ἀπαντήσης. Ὅμως τὴν συνωχίαν
σου τὴν εἶρω. Στὰ μέγα τῶν μικρῶν
ἐπιείκην εἰσεπίστα με. τῶν κούβητα ἐπιεί-
κην. Πᾶσι τῶν τῶν τῶν κούβητα καὶ
μὴ τὸ τὸ μὴ τὸ πᾶσι, τῶν κούβητα
τὴν ἀσχηματιστὴν τῶν κούβητα τῶν κούβητα
συμπερασί τὴν ὥστε καὶ γενεῖται πάντα μέγα
σου ἡ ΠΙΣΤΗ ἐπιείκην τῶν κούβητα
ἐπιείκην καὶ τὰ κούβητα καὶ τὰ κούβητα
ἀσχηματιστὴν ἡ ἐπιείκην τῶν κούβητα
τῶν κούβητα. Τὸν τῶν κούβητα τῶν κούβητα
μορτασι σου μαζὺ με τὴν ὄχι θεοῦ μου
χαριεπιείκην με ὄχι σου. τῶν κούβητα
Τὰ οὐκ ἐπιείκην σου καὶ τῶν κούβητα
τῶν κούβητα τῶν κούβητα με ὄχι σου